Egressy Zoltán

Zongorán kísér: a szerző

– közhelymonológ Dukay Nagy Ádám emlékére –

PRÓZA - LXIV. évfolyam, 27. szám, 2020. július 3.

Bús barátom, egykoron kétkezes elbeszélést tervezgettünk. Közös írásművet kínos, modoros, álvagány, végtelenül elcsépelt szókapcsolatokat tartalmazó mondatokkal. Soha nem kezdtünk hozzá. Halálod miatt egyedül kell megírnom. Eddig vártam vele...

...csak most visz rá a lélek. Pedig sok víz lefolyt a Dunán, mióta bemondtad az unalmast. Olaszba repesztettem épp, a csigazabálóknál összetákolt verdámban csekkoltam az üzit. Dobtam egy hátast. Csak néztem ki a fejemből. Most végre felveszem a fonalat, pedig az a nagy büdös helyzet, hogy cefetül el vagyok havazva. Isten az atyám, így görbüljek meg. Okézsoké, ez egyéni szocprobléma. De nem akarok addig malmozni, míg a hamut is mamunak mondom, belecsapok a lecsóba. Próba, cseresznye. Igazam van, vagy igazam van? Lássuk, miből élünk.

Mióta beadtad a kulcsot, én is megjártam a hadak útját. Húzom az igát, pedig már nem érzem a bugit a lábamban. Szarul vagyok, de büszkén. Itt se minden fenékig tejfel, a csapból is az folyik, hogy szar van a palacsintában. Nem a királyi tévében, az másik kávéház. Lényeg a lényeg: kiveri a biztosítékot, amit pölö állam bácsi művel. Nem vagyok semmi jónak az elrontója, virágozzék minden virág, Simándy. De Isten látja a lelkem, tele van a hócipőm. Élek a gyanúperrel, hogy elgurult a gyógyszerük. Ide a rozsdás bökőt. Erről szól a történet.